

Sygn. akt I Ca 395/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w następującym składzie: Przewodniczący: sędzia Joanna Składowska

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2021 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w G.

przeciwko E. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 17 czerwca 2020 r.,

sygn. akt I C 120/20upr

1. oddala apelację;
2. zasądza od E. S. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w G. 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od doręczenia pozwanej odpisu niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt **I Ca 395/20**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 17 czerwca 2020 r., wydanym pod sygn. akt I C 120/20 upr, Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli zasądził od pozwanej E. S. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w G. 3 713,18 złotych z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 3 651,83 złotych od 20 marca 2019 r. do dnia zapłaty i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 61,35 złotych od 23 lipca 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w kwocie 964 złotych (pkt 1 i 2); nie obciążając pozwanej nieuiszczonymi kosztami sądowymi (pkt 3).

Rozstrzygnięcie zapadło przy następujących ustaleniach i wnioskach:

W dniu 23 lutego 2018 r. pozwana jako pożyczkobiorca zawarła z powodem jako pożyczkodawcą umowę pożyczki nr (...). Kwota pożyczki wyniosła 3 000 złotych, prowizja 2 100 złotych, opłata przygotowawcza 450 złotych. Pożyczka była oprocentowana w wysokości 7% rocznie, łączna kwota odsetek wyniosła 223,63 złotych, a całkowita kwota do zapłaty - 5 773,63 złotych. Pożyczka miała być zwrócona w 24 miesięcznych ratach. W przypadku niezapłacenia przez pożyczkobiorcę dwóch pełnych rat, pożyczkodawca mógł rozwiązać umowę za 30 - dniowym okresem wypowiedzenia po przednim wezwaniu do zapłaty zaległych rat.

Powód wykonał swoje zobowiązanie - przekazał pozwanej kwotę 3 000 złotych.

Wobec niezapłacenia przez pozwaną dwóch pełnych rat pożyczki, pismem z 4 lutego 2019 r., powód wezwał pozwaną do zapłaty, a następnie pismem z 7 marca 2019 r. wypowiedział umowę.

Do wydania wyroku pozwana nie zaspokoila roszczeń powoda dochodzonych pozwem.

Do zapłaty pozostały kwoty: 2 155,94 złotych tytułem kapitału, 262,50 tytułem opłaty przygotowawczej, 1 233,39 złotych tytułem opłaty administracyjnej, 32,97 złotych tytułem odsetek umownych i 28,38 złotych tytułem odsetek karnych.

Fakty niezaprzeczone (art. 230 k.p.c.) nie wymagały dowodu i w zestawieniu z pozostałymi dowodami, zwłaszcza podpisaną przez pozwaną umową pożyczki stanowiły podstawę ustaleń faktycznych. Pomimo nałożonego przez Sąd zobowiązania z 18 marca 2020 r., pozwana w wyznaczonym terminie ani później nie ustosunkowała się do twierdzeń pozwu i załączonych do niego dokumentów. W konsekwencji gołosłowne okazały się jej zarzuty ze sprzeciwu, że saldo rozliczeniowe nie jest zgodne.

Zawarta pomiędzy stronami umowa określona jako umowa pożyczki (art. 720 k.c.) pod względem prawnym stanowi kredyt konsumencki w rozumieniu ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (jedn. tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 1497) oraz przepisów art. 1-7 oraz art. 39-43 ustawy z 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (jedn. tekst: Dz.U. z 2017 r. poz. 683).

Z ustaleń wynika, że umowa została ważnie zawarta, a powód jako pożyczkodawca dopełnił swoich obowiązków wynikających ze wskazanych ustaw.

Pozwana nie zwróciła w całości pożyczonej kwoty wraz z kosztami w umówionym terminie ani też później.

W okolicznościach sprawy postanowienia umowne zastrzegające koszty pożyczki w ustalonej wyżej wysokości, w ocenie Sądu Rejonowego, nie stanowią klauzuli niedozwolonej z art. 385¹ k.c. Wprawdzie relacja tych kosztów do pożyczonego kapitału jest niekorzystna dla pożyczkobiorcy i zbliża się do maksymalnych pozaodsetkowych kosztów pożyczki, niemniej w ocenie Sądu przy relatywnie długim, jak na „chwilówkę” okresie kredytowania, koszty te są rozłożone w czasie i nie naruszają w sposób rażący interesów konsumenta.

Pozwana nie uzasadniła zarzutu odnoszącego się do wysokości dochodzonego roszczenia, a zatem Sąd nie mógł się do niego odnieść w sposób merytoryczny.

Dlatego powództwo zostało uwzględnione wraz z odsetkami (art. 481 i art. 359 k.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. oraz art. 113 ust. 4 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Pozwana wniosła apelację od wyroku Sądu Rejonowego, zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając niezgodność salda rozliczeniowego kwot pozostałych do spłaty na rzecz banku.

W konkluzji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Strona powodowa domagała się oddalenia apelacji na koszt pozwanej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom, Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, w takim zakresie, na jaki zezwalały przeprowadzone dowody.

Obowiązek udowodnienia roszczenia przez stronę powodową nie obliguje do przewidywania wszelkich możliwych zarzutów, jakie potencjalnie może podnieść strona przeciwna i w konsekwencji do zgłoszenia wszelkich dowodów już na etapie pozwu. W okolicznościach sprawy, nawet wniesienie przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty nie pozwoliło na ustalenie konkretnych kwestii spornych. W sprzeciwie pozwana ograniczyła się bowiem do bardzo ogólnego stwierdzenia, że zachodzi „niezgodność salda rozliczeniowego”. Tymczasem, podejmując obronę, pozwany winien wskazać konkretnie z jakimi okolicznościami się nie zgadza i ustosunkować się do twierdzeń strony powodowej o faktach (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2014 r., V CSK 78/14, LEX nr 1567490, z dnia 9 lipca 2009 r., III CSK 341/08, LEX nr 584753).

Po wniesieniu przez pozwaną sprzeciwu, powód załączył do akt umowę pożyczki wraz z wykazem wszystkich wpłat dokonanych przez pozwaną, w którym podano sposób ich księgowania oraz wezwania do zapłaty kierowane do pozwanej i wypowiedzenie umowy.

Pozwana otrzymała zatem odpisy dokumentów, z których jasno wynikało na jakiej podstawie powód dochodzi roszczenia i w jaki sposób została obliczona jego wysokość. Umowa przewidywała również prawo pożyczkodawcy do wypowiedzenia umowy w razie naruszenia warunków spłaty przez pożyczkobiorcę. W reakcji nie wykazała, aby dokonywała wpłat innych, aniżeli te przedstawione w rozliczeniu strony powodowej. Nie zaprezentowała ze swej strony jakichkolwiek twierdzeń o faktach mogących pozostawać w opozycji do przedstawionej przez powoda podstawy faktycznej pozwu.

Należy zaś z całą mocą podkreślić, że fakt wykonania zobowiązania musi udowodnić dłużnik, jak również musi wykazać, że spełnienie przez niego świadczenia było wykonaniem obowiązków wynikających z treści zobowiązania. Sposób przeprowadzenia dowodów określają przepisy prawa cywilnego procesowego, tym niemniej również przepisy prawa cywilnego materialnego zawierają postanowienia umożliwiające dłużnikowi uzyskanie dowodu wykonania zobowiązania (pokwitowanie - art. 462 k.c.).

W okolicznościach przedmiotowej sprawy pozwana z obowiązku udowodnienia swojego twierdzenia o niezgodności salda się nie wywiązała.

Rozstrzygnięcie Sądu uwzględniające powództwo jest zatem prawidłowe.

Z tych wszystkich względów, apelacja - na podstawie art. 385 k.p.c. - podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 2 sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Na podlegające zasądzeniu od pozwanej koszty poniesione przez stronę powodową złożyła się opłata za czynności pełnomocnika obliczona zgodnie z § 2 pkt 4 oraz § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych

z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U.2015., poz. 1804 ze zm.).